N:o 7 Kahdeksas vuosikerta Heinäkuu 1939

SINIRISTI

Kansallispoliittinen aikakauslehti

Päätoimittaja: Björn Smeds
Toimisto ja konttori:
P. Roobertinkatu N:o 10
Puhelimet 34492 ja 35874

Ilmestyy vähintäin kerran kuukaudessa, 8-sivuisena.
Tilataan: Toimistosta, Rautatiekirjakaupasta, Kirjavälityksestä, Postilaitoksesta, Paperi- ja kirjakaupoista.

1/1 vuosikerta . . . . 20:— mk.
1/2 vuosikerta . . . . 14:— mk.
1/4 vuosikerta . . . . 8:— mk.
Irtonumero . . . . . 2:— mk.

Englannin poliittinen asennoituminen

Kuuluisassa *"Forsythein tarina"*-nimisessä teoksessaan englantilainen kirjailija *John Galsworthy* antaa Pohjoisamerikan Yhdysvalloista juuri palanneen taiteilijan luonnehtia sanotun maan seuraavilla sanoilla:

"Yhdysvallat ovat kaikissa suhteissa barbaarinen maa, jossa ei ole olemassa omaa rotua, ei vapautta, tasavertaisuutta eikä veljeyttä, ja jossa ei ole periaatteita eikä aistukkuutta — toisin sanoen, se on maa, joka on vailla sielua."

Tätä lukiessa joutuu kysymään: mitä *Galsworthy* sitten ajattelee omasta maastaan — "demokraattisesta" Englannista? Siihenkin kysymykseen antaa meille *"Forsythein tarina"* vastauksen, sillä siinä sanotaan:

"Englannille on luonteenomaista, että se on koko maailman itsekkäin maa — se on maa, joka on imenyt toisten maiden verta, joka on hävittänyt irlantilaisten, intialaisten, egyptiläisten, boerilaisten, birmalaisten — y.m. sellaisten hienojen kansojen — aivot ja sydämet. Se on lavertelemisen ja tekohurskauden maa, jossa ei anneta minkäänlaista arvoa ihanteellisuudelle, koska se on vaipunut keinotteluun ja karkeimpaan aineellisuuteen."

Koska Englanti tänään harrastaa tunnettua saartopolitiikkaa niitä maita vastaan, jotka se toivoo voivansa hävittää, ja koska toisaalta näitten maitten oikeuksiinsa pääseminen olisi maailmanrauhan paras turva, niin Englanti on itse asiassa maailmanrauhan pahin vaara. Ja tätä kohtalokasta osaa Englanti näyttelee vain säilyttääkseen itselleen yhä edelleen sen aseman muiden maiden hallitsijana, jonka se on itselleen omaksunut. Näin ollen on paikallaan luoda katsaus *Englannin poliittiseen asennoituminen*. Sellainen selvittely paljastaa näet aivan kirkkaasti kuinka suurena uhkana maailmanrauhalle Englanti todellisuudessa on.

"Forsythein tarinassa" korostaa maansa etevä tuntija Galsworthy varsinkin Englannin *tekopyhyyttä*. Ja kun tarkastelee Englannin tähänastista polittista pellä huomaa helposti, että nimenomaan tekopyhyys on siinä aivan etualalla. Tähän asti ovat englantilaiset voineet istua saarellaan sotalaivojensa turvin, varmasti suojattuina muiden maiden mahdollisesta painostuksesta. Kun toisten maitten kesken on synytynyt selkkauksia tai välikohtauksia, niin Englannin ei ole juuri koskaan tarvinnut ilmaista kantaansa etukäteen. Se on voinut määritellä kantansa vasta sen jälkeen, kun on käynyt ilmi, mikä asenne sen omille aineellisille eduille ja sen poliittiselle mahtiasemalle on edullisin. Aatteellisiin näkökohtiin se ei ole kiinnittänyt minkäänlaista huomiota enempää kuin poliittisen oikeudenmukaisuudenkaan periaatteelle. Tulemme nyt näyttämään toteen, että Englannin poliittinen ajattelutapa rakentuu tänä päivänä, edelleenkin näille samoille perusteille.

Ajat ja olosuhteet ovat muuttuneet. Puhe "loistavasta eristyneisyydestä" ei ole enää pätevä sen jälkeen kuin sotatekniikka on luonut uuden aselajin, jolla on ratkaiseva merkitys, nimittäin lentoaseen. Lisäksi on Saksan nerokas Johtaja — luomalla avoimen ja suorasukaisen diplomatian — pakoittanut Englannin ensi kerran koko Euroopan historiassa ilmaisemaan kantansa *jo etukäteen*, s.o. jo ennenkuin kukaan on voinut päästä selville lopullisesta kehityksestä ja sen tuloksista, eli toisin sanoen jo ennenkuin sota on syttynyt. Täten on ammuttu ensimmäinen aukko Englannin mahdollisuuksiin jatkuvasti harrastaa sotapoliittista tekopyhyyttä. On käynyt selville, että Englanti, kaikista tekopyhistä korulauseistaan huolimatta itse asiassa harrastaa kyynillistä saartopolitiikkaa, *mahtiasemansa säilyttämiseksi hinnalla millä tahansa*. Ja tietoisuus tästä on aivan äärettömän tärkeä kaikille niille maille, joita uhkaa vaara joutua — vaikkapa vastoin omaa tahtoaankin — osallistumaan suurvaltojen väliseen kamppailuun. Kaikkien kansojen täytyy nyt perinpohjaisesti perehtyä Englannin poliittiseen ajattelutapaan. Sillä ainoastaan ne kansat, jotka ovat sen oivaltaneet, voivat pelastua siitä perikadosta, joka nyt uhkaa jokaista sokeaa Englannin-ihailijaa.

Onneksi herätään jo monellakin taholla oivaltamaan vaara, johon auttamattomasti joutuu jokainen, joka nyt liittoutuu Englannin kanssa. Siihen on ennenkaikkea myötävaikuttanut tosiseikka, että Englannin nykyinen "hätä" on johtanut sen menettelyyn, joka paljastaa sen todellisen suhteen Neuvostoliittoon.

Moni kansalainen Suomessa — niinkuin moni englantilainenkin — lienee tuijottanut itsensä siinä määrin sokeaksi Englannin vanhaan historiaan, jonka lehdille on piirretty niin monta loistavaa voittoa, että hän uskoo tämän päivän Englannin olevan edelleen yhtä voimakkaan kuin ennenkin ja siis voivan uskaltaa "leikkiä tulella". Luullaan, että Englanti olisi muka tänäkin päivänä sellainen maailmanvaltias, joka voisi esimerkiksi vaikkapa käyttää hyväkseen Neuvostoliiton apua ja sitten, saavutettuaan voiton, kykenisi yhä edelleen hallitsemaan koko maailmantilannetta ja sanelemaan ehtonsa niin voitetuille vastustajilleen kuin tilapäisille liittolaisilleenkin. Luullaan, toisin sanoen, että Englanti tämän voittonsa jälkeen tulisi muka taas ilmestymään "maailman poliisina", joka kantaa "demokratian ja vapauden" lipun korkealla ja jalomielisesti huolehtisi pienten maittenkin oikeuksien kunnioittamisesta.

Niin ei ole asian laita. Englantia ei tänään enää hallitse vanha brittiläinen uljas mieli, vaan sitä hallitsee hirvittävässä ja yhä kasvavassa määrässä kansainvälinen juutalaispääoma. Englannin politiikka on vielä entistä suuremmassa määrässä alistettu kultaisen vasikan palvontaan, ja kuta enemmän sen rahajuutalaisten lainapääomat ovat paisuneet, sitä enemmän englantilaisen kansakunnan sisäinen voima ja ryhti ovat rappeutuneet. *Englanti on tänään sen mahtavalta näyttävästä julkisivusta huolimatta heikko.* Tämän tietävät Englannin poliitikot. Heidän Neuvostoliiton-kosintansa merkitsee hukkuvan oljenkorteen tarttumista. Sisäisestikin on Englanti heikko. Englannin poliitikot ovat jaetut kahteen leiriin. Osa käy määrätietoisesti juutalaisen rahavallan asioilla, ja heille on liitto Neuvostovenäjän kanssa selviö ja haluttu asia. Toinen osa taas pyrkii ajattelemaan jossakin määrin brittiläis-kansallisesti, mutta vain siinä mielessä, että Englannin aineellinen mahti on keinoilla millä tahansa säilytettävä. Edelliseen ryhmään kuuluvat esimerkiksi *Eden, Churchill, Duff-Cooper* ja *Hore-*

Belisha. Viimemainittuun ryhmään kuulunevat *Chamberlain, Halifax* ja *Hoare*. Varsinaisesti *uudessa mielessä kansallisesti ajattelevat piirit* ovat Englannissa valitettavasti vielä julkista määräämisvaltaa vailla. Niihin kuuluvat sellaiset henkilöt kuin *Oswald Mosley* ja kenraali *Fuller*.

Meille Suomessa on tietysti Englannin virallisten, määräävien piirien poliittinen kanta tärkein, **ja todistaaksemme**, kuinka äärettömän **vaarallinen** tämä kanta on meidän pienelle maallemme esitämme tässä muutamia *Englannin poliittisen ajattelun* viimeaikaisia näytteitä:

Ruotsissa ilmestyvässä, *"Östersunds-Posten"-nimisessä* sanomalehdessä selosti kirjailija *Conrad Carlsson* hiljattain keskustelunsa englantilaisen majuri *Butlerin* kanssa. Tähän selostukseen ei Ruotsin enempää kuin Suomenkaan suurlehdistö ole kiinnittänyt mitään huomiota, jolla tosiseikalla lienee omat syynsä. Sitä suuremmalla syyllä lainaamme me muutamia kohtia tuosta haastattelusta, joka koskee Ruotsin sotilaspoliittista asemaa, varsinkin silmälläpitäen, että Pohjois-Länsipohja on raaka-aineiden suhteen Ruotsin rikkauden tärkein lähde. Majuri *Butler* lausui m.m. seuraavaa:

"Länsipohjan täytyy teille ruotsalaisille merkitä samaa kuin mitä siirtomaat merkitsevät Englannille ja Ranskalle. Eikä tämä koske ainoastaan Ruotsia vaan myöskin Norjaa ja Suomea.

Otaksutaan, että Venäjä puuttuu asiaan, muka estääkseen malmien viennin Saksaan. Tämä tulee silloin tietenkin ensiksi tapahtumaan siten, että laivasto lähtee liikkeelle Murmanskista ja ottaa haltuunsa kaikki tärkeimmät paikat Norjan puolustamattomalla pohjoisrannikolla ja varsinkin Narvikin tärkeän malmisataman, joka niinikään on puolustamaton. Samaan aikaan Venäjän lentovoimat Karjalasta käsin häiritsevät norjalaisten, ruotsalaisten ja suomalaisten sotavoimien siirtoa. Samalla Venäjän maajoukot ahdistavat Suomen rajaa. Pohjoismaat eivät ole puolustukseen valmiita, Niiden joukko-osastot ovat suurimmaksi osaksi sijoitetut kauaksi sisämaahan, ja se on paha asia. Sillä venäläisten joukkojen ollessa jo valmiiksi sotakannalla täytyy Pohjoismaiden, joiden rauhanaikaiset puolustusvoimat ovat hyvin vähäiset, mobilisoida ja varustaa kenttäkelpoisia joukko-osastoja. Kaikki kolme maata ovat harvaan asuttuja ja liikekannallepano vaatii sentähden paljon aikaa. Sitten seuraa vielä joukkoosastojen siirrot kaukaiselle taistelurintamalle. On ajateltavissa, että tämän ajanhukan vuoksi nämä kolme Pohjoismaata tulisivat marssittamaan joukkonsa sellaisia paikkoja kohti, jotka jo ovat vastustajien käsissä."

Tähän haastattelija huomauttaa, että me kait saisimme apua Saksan laivastolta Narvikin suojelemiseksi, ja että saksalaiset joukot kait tulisivat pikamarsseissa kulkemaan Suomen kautta vastustamaan venäläisten maahan tunkeutumista. Mutta tähän majuri Butler vastaa:

"Kuka voi sanoa, ettei mahdollisesti joku toinen ja paljon voimakkaampi laivasto siihen aikaan ole jo estänyt Saksan laivastoa lähtemästä avomerelle? Ja mitä tietä saksalaiset joukot siirrettäisiin Suomeen?"

Ymmärsin mihin haastateltu pyrki, kirjoittaa haastattelija, enkä voinut olla katkeraksi kysymättä:

"Tarkoitatte siis että Englanti, saadakseen Venäjän tuen taistelussaan Saksaa vastaan, suostuisi siihen, että Venäjä ottaisi haltuunsa Norjan satamat Jäämeren rannikolla ja myöskin Pohjois-Ruotsin ja Suomen rikkaat raaka-ainealueet?"

Majuri Butler katsoo haastattelijaa kylmästi silmiin ja vastaa:

"Sodan ja levottomuuksien aikana täytyy jokaisen maan ajatella oma turvallisuuttaan, silloinkin, kun se tapahtuu kansan kustannuksella, joka suhtautuu ystävällisesti meihin. Tietenkään me englantilaiset emme halua nähdä skandinavialaisten kansojen sortuvan venäläisten niitten maihin tunkeutumiseen.

Mutta tämä voi mahdollisesti olla se hinta, mikä meidän on maksettava Venäjälle sen avunannosta."

Englantilaisille luonteenomaisella ylimielisyydellä on siis majuri *Butler* avoimesti viitannut siihen, ettei — tarpeen tullen — olekaan kysymys "pienten turvasta" eikä mistään oikeudenmukaisuudesta, vaan ainoastaan Englannin mahti-aseman säilyttämisestä hinnalla millä hyvänsä — mahtiaseman, johon Englanti ei suinkaan ole tekojensa vuoksi millään tavalla oikeutettu, mutta josta se pelkästä aineellisesta vallanhimosta ei missään tapauksessa haluaisi luopua. Siinä paljastuu kaikessa räikeydessään ja inhoittavuudessaan Englannin poliittinen juonittelu, joka käyttää korulauseita "kansanvalta ja vapauden puolustaminen" ainoastaan omien, häikäilemättömien valtapyyteittensä peittämiseksi.

"Hälsingborgs Dagblad"-nimisen, Ruotsissa ilmestyvän sanomalehden 14/6 1939 päivättyyn numeroon sisältyy kirjoitus, jonka otsikkona on *"Utvarna i fråkläder"* (Sudet lampaitten vaatteissa), ja joka valaisee Ruotsin vapaan — s.o. Bonnierin rahavallasta riippumattoman — lehdistön kantaa siinä kysymyksessä, josta juuri kirjoitamme. Lainaamme tähän k.o. kirjoituksen, joka samalla on omiaan erinomaisella tavalla kuvaamaan nykyisen ulkopoliittisen tilanteen:

"Tämän päivän pienille maille, jotka haluavat pysyä mahtipoliittisen pelin ulkopuolella, pitäisi päivän tapahtumien puhua hyvinkin selvää kieltään. N.s. demokraattiset suurvallat pyrkivät, kuten tunnettua, nykyään kuumeisella kiireellä luomaan valtioiden yhteenliittymän, joka painavuutensa ja laajuutensa vuoksi muodostaisi tukahduttavan renkaan n.s. akselivaltioiden ympärille — rautaisen renkaan sellaista laatua, kuin minkä jo Ranskan ulkopolitiikka Barthoun ja sittemmin myöskin Lavalin johdolla pyrki takomaan kansallissosialistisen Saksan ympärille.

Englanti, joka silloin, muutamia vuosia sitten, ei ollut kovinkaan halukas seuraamaan sitä tahtipuikkoa, jota Pariisissa heilutettiin, näyttelee nyt tässä asassa ensimmäistä osaa. Ja "tietenkään ei Englanti harrasta tätä saartopolitiikkaa itsensä tähden", vaan se esiintyy muka "pienten kansojen suojelijana" niitä hirmuisia susia vastaan, joiden nimet ovat Saksa ja Italia! Tästä syystä Englanti nyt haluaa "demokraatisen" Neuvostoliitonkin mukaan — onhan tunnettua, että Neuvostoliitto niinsisä- kuin ulkopolitiikassaankin edustaa "demokratian korkeinta siveellistä ihanneta(!)" — jotta maailmanrauha tulisi perusteellisesti turvatuksi kaikissa ilmansuunnissa. Ketju ei kuitenkaan muodostu täydelliseksi ilman että siihen liitetään eräitä pieniäkin kansakuntia, jo sentähden onkin nyt Englanti yksinkertaisesti ja kätevästi keksinyt uuden takuujärjestelmän, jonka avulla Lontoo aivan äkkiä voi julistaa minkä tahansa maan tämän "rauhaa rakastavan yhteenliittymän" suosikiksi.

Moskovan ja Lontoon väliset neuvottelut ovat kuitenkin sujuneet hitaasti. Stalin on käyttänyt hyväkseen tätä tilaisuutta maksaakseen Englannille takaisin velat vanhoista kepposista, ja hän on tällöin nöyryyttänyt englantilaisia tavalla, jota vielä muutamia kuukausia sitten ei olisi voitu pitää edes mahdollisena. Lontoo on tehnyt myönnytyksen toisensa jälkeen, — mutta Stalin vaatii vielä enemmän, ennenkuin hän ottaa länsivaltojen kosinnan kuulevin korvinsa. Nyt hän juuri vaatii, että baltialaiset maat — Viro, Latvia ja Suomi — olisi otettava mukaan takuurenkaaseen, ehdottomana Neuvostoliiton mukaantulon edellytyksenä. Neuvostoliitto on yksinkertaisesti antanut Lontoon ja Pariisin ymmärtää, että mainittujen baltialaisten maitten mukanaolo on sille yhtä tärkeä kuin mitä Hollanti, Belgia ja Sveitsi ovat länsivalloille.

Kuuluu kuitenkin asiaan, että nuo pienet valtiot aivan päättävästi torjuvat tuollaisen takuun. Ne ovat korostaneet tahtonsa noudattaa ehdotonta puolueettomuutta, ja ne ovat alleviivanneet valmiuttaan puolustaa puolueettomuuttaan jokaista uhkaa vastaan, tulipa se taholta miltä hyvänsä. Sekä Viro että Latvia ovat solmineet hyökkäämättömyyssopimukset Saksan kanssa, ja on avoimesti ja vilpittömästi selitetty, ettei mikään hyökkäys kolmannen valtakunnan taholta tule kysymykseenkään. Suomen hallituksen taholta — mikä pohjoismaisen suuntautumisen suhteen on tärkeätä — on pontevasti torjuttu kaikki asianomaisen maan pyytämättä annetut takuut, koska sellaiset loukkaisivat maan suvereniteettia ja tekisivät maan puolueettomuuden kysymyksenalaiseksi.

On siis selvää, että uhka pienten kansakuntien itsenäisyyttä ja puolueettomuutta vastaan ei olekaan Berlinistä lähtöisin, vaan Moskovasta ja Lontoosta. Englantilainen diplomatia ei ole heittänyt toiveita olla Neuvostoliitolle miehiksi baltialaisten maitten suhteen. On yritetty kaikenlaisilla esittelyillä vaikuttaa noihin pieniin kansakuntiin, jotka omasta puolestaan vetoavat kaikkiin hyvin voimiin että vain säästyisivät Neuvostokarhun "suojelulta". Ja nyt aletaan jo käyttää mahtikieltä, kun Viro, Latvia ja Suomi "eivät näy ymmärtävän omaa parastaan". Englantilainen "rauhanpolitiikka" paljastaa kasvonsa, ja

tyypillisenä näytteenä pieniin kansakuntiin kohdistuvasta "huolenpidosta" on Englannin entinen laivastoministeri Duff-Cooperin eilispäivän "Evening Standardissa" julkaisema kirjoitus, jossa hän väittää hyvin ymmärtävänsä Neuvostovenäjän vaatimukset: "Emme takaa jonkun maan rajoja sentähden, että me rakastamme sen asukkaita, vaan silmälläpitäen sen merkitystä omalle turvallisuudellemme".(!) Ja puolalaiselta taholta yritetään jouduttaa ja tukea englantilais-venäläisiä neuvotteluja ja ollaan sitä mieltä, ettei asianomaisten maiden hyväksymistä tarvita takuulle, koska kukaan ei voi estää mitään valtiota sekaantumasta asioihin sellaisilla alueilla, jotka ovat sille elintärkeitä.

Sellainen on demokraattisten suurvaltojen rauhanharrastus, sellainen on niitten huolenpito pienten maitten puolueettomuudesta! Ei pitäisi olla kenellekään vaikeata tuntea susia tämän päivän Euroopan suurvaltojen joukossa, vaikka ne pukeutuvatkin lampaitten vaatteisiin."

Liitämme tähän vielä seikkaperäisemmän lainauksen *Duff-Cooperin* k.o. kirjoituksesta:

"Baltialaiset valtiot merkitsevät Venäjälle samaa, kuin mitä Belgia merkitsee Englannille. Mutta Neuvosto-Venäjä on sitä turvaa vailla, minkä Englannin Kanaali antaa meille. Jos joku belgialainen hallitus huomauttaisi, ettei se katso enää tarvitsevansa Ranskan ja Englannin takuita — mikä on hyvinkin ajateltavissa — niin voisikohan tällainen selitys pidättää Englantia lähtemästä sotaan estääkseen, että Belgia joutuisi suuren vihollisvaltion haltuun? Niin ei tietenkään olisi asian laita. Takuut jäisivät voimaan siitä huolimatta, haluaako Belgia niitä vai eikö. Meidän täytyy olla realisteja ja nähdä asiat sellaisina kuin ne todellisuudessa ovat. Emme takaa jonkun maan rajoja sentähden, että me rakastamme sen asukkaita, vaan silmälläpitäen omaa turvallisuuttamme. Jos Neuvosto-Venäjä pitää baltialaisten valtioiden koskemattomuutta tärkeänä sen omalle turvallisuudelle, niin emme voi sitä siitä syystä moittia. Jos me yritämme taivuttaa Neuvosto-Venäjää tarpeen vaatiessa auttamaan Englantia, niin emme voi kieltää Neuvosto-Venäjää ryhtymästä vastaavanlaiseen sitoumukseen."

Näin siis englantilainen gentlemanni-imperialisti ajattelee ja kirjoittaa pienten valtioitten vapauden suhteen. Nyt ehkä sanottaneen: "sellaisiahan ovat kaikki suurvallat!" Ne, jotka elävät tämän iskusanan lumoissa, ovat nähtävästi jättäneet huomioonottamatta, tai ovat unohtaneet, että saksalaiset *lähtivät* pois Suomesta sen jälkeen kun he olivat auttaneet meitä vapautumaan bolshevismin murhajoukoista, ja että sekä saksalaiset että italialaiset *ovat poistuneet* Espanjasta sen jälkeen kun he olivat auttaneet espanjalaisia voittamaan juutalaisvallan sinne lähettämät Neuvostolan mestaajat ja kansainväliset joukot. Mutta *Englanti* pitää sitä vastoin edelleen hallussaan *espanjalaista* Gibraltaria, *italialaista* Maltaa, *kreikkalaista* Kypros-saarta, *arabialaista* Palestiinaa, *egyptiläistä* Suezia — ja yrittää edelleenkin pitää hallussaan *kiinalaista* Tientsiniä! Minkätähden? "Demokratian ja vapaudenko" puolustamiseksi?

Mainitsimme jo, että on olemassa todellisia kansallisesti ajatteleviakin englantilaisia, joilla kuitenkaan vaiitettavasti ei vielä ole juuri mitään virallista vaikutusvaltaa. Vertauksen vuoksi lainaamme tähän sellaisenkin miehen julkilausuman. Kenraalimajuri *Fuller* — sama mies, joka maailmansodan aikana loi maalleen ratkaisevan tärkeän tankki-aseen — kirjoittaa *Times*-lehdessä 27/4 1939 seuraavaa vastaukseksi siihen, että hänen kansanvaltainen mielensä oli asetettu kysymyksenalaiseksi:

"Niin kummalliselta kuin ehkä teidän, ja teidän Berliinin kirjeenvaihtajan mielestä saattaakin näyttää, en ole mikään kansanvallan vastustaja, vaan minä päinvastoin uskon kansanvaltaan sellaisena kuin Mazzini saarnasi sitä — Mazzini, joka asetti velvollisuudet kansakunnalle yksilön oikeuksien edelle. Eräissä sanomalehti-puhetilaisuuksissa Berliinissä helmikuussa korotin vakaumukenani, ettei tällaista demokratiaa olekaan Englannissa olemassa, vaan että Englanti päinvastoin on toisaalta rahavallan ja toisaalta joukko-suggestion hallitsema. Päiväntapahtumia tarkastellessa ei voida tätä kieltää. Me englantilaiset ajattelemme punnissa ja olemme sanojen myrkyttämät.

Kun minä maailmansodan jälkeen taistelin armeijamme modernisoimisen puolesta kutsuttiin minua — bolshevikiksi. Se oli siihen aikaan kova haukkumasana. Sen jälkeen kun rahavalta on nyttemmin selittänyt bolshevismin olevan kunnia-arvoisen maailmankatsomuksen ja kun minä olen taas noussut taisteluun, vaatien, että velvollisuudet kansakunnalle asetettaisiin yksilöitten oikeuksien edelle, sanotaan minua — fascistiksi, jota vastaan minulla ei ole mitään muistuttamista, kunhan "fascisti"-sanan eteen liitetään sana "brittiläinen".

Katson ajankohdan tulleen, jolloin ihmisten pitäisi luopua jakamasta kansakunnat kahteen vastakkaiseen vihollisleiriin, leimata toiset "hyviksi", toiset "pahoiksi". Tänään meidän ei pitäisi pohtia kysymystä, mikä on "paha" ja mikä on "hyvä", vaan meidän pitäisi päästä yksimielisyyteen siitä, mikä on ikuista ja mikä on muuttuvaa.

Käsitykseni mukaan olivat aatelisvalta, yksinvalta ja parlamentarismi kukin omalla ajallaan tarpeen vaatimia. Tänään katson fascismin eli kansallissosialismin olevan yhtä ehdottomasti tarpeen vaatimat. Mikäli haluamme säilyä suurena kansakuntana täytyy meidän seurata tämän uuden opin virran mukana, muuten meidät heitetään itsemme aiheuttaman perikadon karia kohden.

Ennenkaikkea kysykäämme nyt — kun olemme ryhtyneet kosimaan Neuvostoliittoa, joka mielestäni merkitsee ehdottoman rahavallan viimeistä kehitysastetta — onko tämä viisautta vaiko hulluutta? Sillä mikään ei voi liittää fascistisesti ajattelevia kansoja lujemmin yhteen kuin miksi Isonbritannian ja Neuvostoliiton välinen liitto sen tekee.

Tosiseikka, että niin monta ihmistä, joiden äänet eivät pääse tämän päivän Englannissa kuuluville, alkavat epäillä sitä, mitä nyt kutsutaan demokratiaksi, tulee repimään meidät sisäisesti hajalleen. Tälo, joka tuolla tavalla saa sisäisiä repimiä, tulee kaatumaan kuten Jerikon muurit pasuunien soidessa. Olemmepa demokraatteja taikka fascisteja, niin olemme joka tapauksessa Jumalaan uskova kansa, ja ainakin monta miljoonaa meistä kapinoi henkisesti kun on puhe liittoutumisesta — Antikristuksen kanssa."

Nämä kenraali *Fullerin* sanat asettavat *Englannin poliittisen ajattelutavan* historian häpeänurkkaan. Hänen julkilausumassaan ilmenee hänen huolensa englantilaisen kansakunnan tulevaisuudesta, mutta samalla se ennustaa "demokratian" häviämistä, sekä Uuden Ajan voittokulkua. Huomion arvoista on myöskin kuinka *Fulleria* vuorotellen on haukuttu "bolshevikiksi" ja vuorotellen "fascistiksi", riippuen siitä asioihin suhtautumisesta, jonka "vapaa, yleinen mielipide" on rahavallan painostuksen nojalla itselleen omaksunut.

Vastakohdaksi lainaamme vielä erään toisen englantilaisen kenraalin sanat, jotka osoittavat, että meidän pieni Suomikin on jo saanut kokea *Isonbritannian poliittisen ajattelutavan* seurauksia, vaikka meillä ollaankin taipuvaisia unohtamaan kunhan vain haavojamme riittävästi voidellaan — mielistelyillä. Vuosina 1918—1919 opimme näet tuntemaan Englannin poliittisen tekopyhyyden koko sen kaameassa häikäilemättömyydessä. *Ja siitä on jälellä juuri englantilaisen kenraalin laatima painettu todistuskappale:* Tämän kirjan tekijä on kenraalimajuri *C. Maynard*, joka itse johti Murmanskissa toimivia englantilaisia sotavoimia ja joka on kuvannut niitten toimintaa *"The Murmansk Venture"*-nimisessä teoksessaan, johon sisältyy tämän kunniakkaan joukon vähemmän kunniakas tarina. *Maynardin* kirjasta ilmenee m.m. seuraavaa:

Englantilaisen osaston tehtävänä oli ensi sijassa estää Venäjän Jäämerensatamien joutumista saksalaisten haltuun. Tätä tehtävää suoritettaessa oli englantilaisten taisteltava kolmea vihollista vastaan: saksalaisia, bolshevikkejä ja valkoisia suomalaisia vastaan. Pitääkseen valkoiset suomalaiset aisoissa liittoutui Maynard laajalti Suomesta paenneitten punaisten joukko-osastojen kanssa, ja samalla yritti hän mahdollisimman suuressa määrässä värvätä joukkoihinsa kaukokarjalaisia, mikä silloin vallinneissa olosuhteissa jossakin määrin onnistuikin. Tärkeintä oli kuitenkin Maynardille käyttää hyväkseen kaikkia sellaisia venäläisiä joukko-osastoja, jotka olivat jääneet tsaarivallalle uskollisiksi. Englanti toivoi tällä tavalla voivansa luoda vähintäin 25.000 miehen vahvuisen armeijan, jonka avulla muodostettaisiin uusi rintama Englannin ja Venäjän yhteisiä vihollisia vastaan.

Kun Maynard huhtikuussa vuonna 1919 sai tietää, että noin 5.000 miestä käsittävä valkosuomalainen joukko-osasto oli marssimassa Olonetsia ja Petrosavodskia kohti, ja että näillä joukoilla oli aikomuksena vaatia itselleen kaikki

ne alueet, jotka he olivat punaisilta valloittaneet, kehoitti hän sähköteitse hallituslaan vaatimaan Suomen hallitukselta, että valloitetut alueet luovutettaisiin "Pohjoisen maakunnan hallitukselle", s.o. sille "hallitukselle", jonka englantilaisen johdon alaiset, tsaarivallalle uskolliset venäläiset muodostivat. Tämän hallituksen "pääministerinä" oli muuan Yermoloff-niminen venäläinen, josta Maynard kirjoittaa:

"Yermoloff suhtautui kielteisesti niin Mannerheimiin kuin karjalaisiinkin."

Tällaiselle "hallitukselle" olisi siis tuon englantilaisen kenraalin mielestä valkoisten joukkojemme pitänyt luovuttaa valtaamansa alueet Itä-Karjalassa, ja sen olisi pitänyt tapahtua *Englannin hallituksen Suomen hallitukselle antaman käskyn perusteella.*

Valkoiset suomalaiset joukot selittivät kuitenkin ryhtyvänsä yhteistyöhön *Maynardin* kanssa ainoastaan siinä tapauksessa, että hänen joukoissaan palvelevat punaiset venäläiset eristettäisiin, niin ettei mikään välikohtaus niitten kanssa olisi mahdollinen. Tästä vaatimuksesta kenraali *Maynard* kirjoittaa:

"Vaatimus, etteivät punaiset saisi selvittää laskuansa valkoisten kanssa oli minun mielestäni aivan kohtuuton."

Suomalaiset vapaaehtoiset, jotka olivat rientäneet karjalaisten apuun heidän vapaustaistelussaan, eivät tietenkään suostuneet Yermoloffin käskyvallan alaisina valloittamaan Kauko-Karjalaa "hallitukselle", joka oli avoimesti vihamielinen heidän omalle isänmaalleen. Suuttuneena tämän johdosta *Maynard* kirjoittaa:

"Minulle tuotti aivan suunnatonta kiusaa, että valkoiset suomalaiset leiriytyivät karjalaisiin kyliin, kunnes vihdoin bolshevikit pakoittivat tuon vapaaehtoisen r o s k a v ä e n vetäytymään takaisin omien rajojensa taakse."

Englantilainen kenraali riemuitsee siis bolsheviikkien asiaan puuttumisesta, koska he ajoivat *Englannin ja Venäjän yhteiset vihalliset* — eli *suomalaiset valkoiset vapaaehtoiset* — pois Kauko-Karjalasa.

Seurauksena tästä oli karjalaisten vapaustaistelun epäonnistuminen!

Lopulta järjestytti *Maynard* — oman kertomuksensa mukaan — rangaistusretken, jolloin m.m. 15 vapaaehtoista valkosuomalaista joutui vangiksi. Kerrottuaan tästä lisää *Maynard* riemuiten:

"Tämän jälkeen lakkasi, minun suureksi tyydytykseksenä tuon vapaaehtoisen armeijan olemassaolo."

Siinä taas *englantilaisten poliittisen ajattelutavan* loistonäyte! Mutta suuri yleisömme on jo unohtanut tuloksettomasti henkensä heittäneiden jalojen nuorukaistemme uhrimielen — kuunnellessaan sen sijaan "englantilaisten viikkojen" säkkipillisoittoa!

Englanti on omaksunut itselleen "Euroopan poliisin" asenteen, ja siinä asenteessaan se esiintyy muka "demokratian ja vapauden ja pienten kansakuntien oikeuksien suojelijana", mutta kylmä todellisuus ja siihen perustuvat asiakirjat todistavat, *ettei tämä asenne olekaan muuta kuin suomänlumeeksi tarkoitettu.* Sen takana piilee vain mitä häikäilemättömin ja kyynillisin *harhaanjohdettujen pienten ja heikkojen uhraaminen Englannin omanvoitonpyynnin alttarille.*

Uskallamme kuitenkin ennustaa, että tämä politiikka, joka on raskaana painajaisena vaivannut maailmaa, tulee piakkoin saamaan odottamattoman lopun. Historian kohtalotar on nyt vihdoinkin — Kaikkivaltiaan myllyt jauhavat, kuten tunnettua, hitaasti — saavuttanut uuden jakson suuressa kirjassaan, jakson joka kertoo englantilaisen kieron mahtipolitiikan lopullisesta poistumisesta maailmantapahtumien näyttämöltä. *Emme halua tulla siihen hirmupyörteeseen mukaanimetyksi, joka tulee säestämään tätä suurta historiallista tapahtumaa — tahdomme pysyä siitä tarkoin erillämme ja syrjässä!*

Virallinen Englanti — tuo tekopyhä "pienten suojelija" — on jo kerran, erään huomattavan sotilasjohtajansa kynän välityksellä, leimannut meidät ja meidän jalot nuorukaisemme, jotka olivat valmiit uhraamaan henkensä ja kaikkensa suuren aatteen puolesta, *roskaväeksi!*

Se riittäköön meille!

Ja se riittää!

Voi niitä miehiä, jotka nyt ovat Suomen heimon ja sen maan kohtaloista vastuussa, elleivät he ajoissa oivalla mistä nyt on kysymys ennenkuin kohtalon hetki on lyönyt!

Y. W. J.

"Me juutalaiset emme tule sallimaan rauhaa maailmassa"

Lontoossa ilmestyvä juutalainen aikakauslehti "Jewish Chronicle" on 3/3 —39 julkaissut kirjoituksen, jossa m.m. sanotaan:

"Kehitys lähenee, jota järkevät valtiomiehet eivät voi vapisematta huomata. Juutalaisongelma tulee nyt todellisuudessa ilmenemään paljon ankarammassa muodossa kuin milloinkaan ennen maailman historiassa. Koetettakoon miten tahansa, maailman kansakunnat eivät kykene tätä kysymystä välttämään. Juutalaisongelma tulee, lohikäärmeen tavoin, nostamaan päänsä kaikissa diplomaattisissa piireissä ja sulkemaan kansainväliseltä yhteisymmärryksellä tien. Lyhyesti sanoen: Kysymys erikoisesta, varmennetusta alueesta juutalaisille — "Palestina juutalaisille" — ei ole ainoastaan juutalainen tai arabialainen kysymys, vaan se on maailmankysymys.

Mikäli tämä kysymys ratkaistaisiin toisin kuin tällä tavalla, niin me juutalaiset emme tule sallimaan mitään rauhaa maailmassa, ponnistakoot valtiomiehet ja rauhanharrastajat voimiansa sen puolesta kuinka paljon tahansa."

— — — —

Näin kirjoittavat siis juutalaiset itse omassa, vaikutusvaltaisessa aikakauslehdessiään. He uskaltavat siinä paljastaa todellisen kantansa ja todelliset pyrkimyksensä oman kansansa jäsenille, sillä he tietävät, etteivät muut kuin juutalaiset itse lue tätä lehteä niin laajassa mittakaavassa, että tämä häikäilemätön avomielisyys voisi käydä juutalaisille vaaralliseksi. Maailmansanomalehdistön ja tietotoimistojen juutalaiset toimittajat pitävät kyllä huolen siitä, ettei tämä tieto pääse missään juutalaisille kohtalokkaassa määrässä leviämään ei-juutalaisten keskuuteen. Niinpä esimerkiksi voidaan pitää varmana, ettei juuri mikään puoluelehti Suomessakaan tule julkaisemaan tätä uutista, vaikka "Siniristi" lähetetään kaikkien huomattavien sanomalehtien ja aikakauslehtien toimituksiin Suomessa, ja vaikka tämä uutinen ei edes ole mistään saksalaisesta tai italialaisesta lehdestä lähtöisin, vaan on sisältynyt nimenomaan juutalaiseen aikakauslehteen, sekä siitä huolimatta, että tässä on kysymys asiasta, joka koskee koko nykyaikamme maailmanpolitiikan ydintä.

On tullut meilläkin "muodiksi" pitämään juutalaiskysymyksen tärkeyden korostamista vain jonkunlaisena "mielikuvituksena". Luullaan aivan yleisesti, että esimerkiksi Saksassa ja Italiassa "vainotaan" juutalaisia muka "syyttä", että juutalaiset ovat muka "säälittäviä" kovakouraisen politiikan "viattomia" uhreja, ja että tällaista "vainoamispolitiikkaa" noissa maissa harrastetaan muka vain jonkunlaisena "propagandakeinona" yksinkertaisten ihmisten ylyttämiseksi. Tässä esitetty juutalaisten oma tunnustus osoittaa nyt, ettei niin ole asian laita, vaan että juutalaiskansan valtapyrkimykset muodostavat meidän päiviemme suurimman vaaran maailmanrauhalle, ja että uuden suunnan maiden taistelu tätä koko maailman uhkaavaa vaaraa vastaan on täysin oikeutettu, paikallaan ja ehdottomasti tarpeen vaatima.

Juutalaiskysymys on nykyaikamme maailmanpolitiikan ymmärtämisen avain, ja perikato uhkaa jokaista kansaa, jonka johtavat miehet eivät herää tätä tosiasiaa oivaltamaan.

Ahvenanmaan kysymyksen todelliset kasvot ja "pohjoismainen suuntautuminen"

Koko sinä aikana, jolloin kysymys Ahvenanmaan linnoittamisesta on ollut päiväjärjestyksessä, olemme turhaan odottaneet saada lukea julkilausumaa, joka olisi esiintynyt terveen järjen tulkintana. Koska tämä toivomus ei ole tähän asti toteutunut, täytyy meidän vihdoinkin tarttua kynään.

Mitä tässä kysymyksessä oikeastaan halutaan? Puhutaan Suomen puolueettomuuden turvaamisesta, ja tätä varten ehdotetaan, että puoli miljaardia hyvää suomenmarkkaa upotettaisiin muutamiin ulkosaaristokallioihin. Tähän ajatustenjuoksuun soveltuu tunnettu vanha sanonta: "se on enemmän kuin rikos — se on tyhmyys". Vieläkin tärkeämpi kuin Suomen "puolueettomuuden" turvaaminen on Suomen *itsenäisyyden* turvaaminen. Ja sitä ei kyllläkään turvata riittämättömästi linnoittamalla paikkaa, josta maailmansodan sytytyssä varmasti muodostuu kahden tai useamman suurvallan sotalaivastojen kirpa-ajon maali. Sillä jokaisella noista laivastoista on jo yksinänsäkin sellaisia nykyaikaisia hävityskoneistoja, joille vain 500 miljoonaa markkaa maksaneet linnoitukset eivät riitä, siitä ei voi olla pienintäkään epäilystä. Sen suurvallan laivasto, joka ensimmäisenä saapuu perille, aivan yksinkertaisesti valloittaa ja *ottaa* Ahvenanmaan, hävitettyään ensiksi — tarpeen vaatiessa — siihen rakennetut linnoitukset. Ja silloin meidän n.s. "puolueettomuutemme" supistuukin käytännössä siihen, että me joudumme mukaan joko yhdelle tai toiselle puolelle. Lisäksi jääpi aivan sattuman varaan mille puolelle joudumme, emmekä siis ole edes tilaisuudessa itse valitsemaan puolta, emme siinäkään tapauksessa, että haluaisimme valita. Onko meillä varaa heittää pois puoli miljaardia — *menettääksemme* sitten tällä tavalla puolueettomuutemme?

Terveen järjen kannalta täytyy vastauksen tähän kysymykseen olla ehdottomasti kielteisen. Tuntuu hämmästyttävältä, että tällaista asiaa on edes voitu ottaa vakavasti pohdittavaksi. Voimme kuitenkin osoittaa tämän syyhyn. On nimittäin olemassa yksi ainoa asia, jonka me ehdottomasti turvaamme uhraamalla 500 miljoonaa markkaa Ahvenanmaan linnoittamiseen, nimittäin — *kansainvälisen aseteollisuuden voitot.*

Kansainvälisen aseteollisuuden takana on kansainvälinen, juutalainen rahamaailma, eli n. s. "suurfinanssi". Amerikan "aseteollisuuden kuningas", *porvarillinen suurkapitalisti*, juutalainen Bernhard Baruch ja Ranskan "aseteollisuuden kuningas", *marxilainen suurkapitalisti*, juutalainen Leon Blum ovat molemmat saman vapaamuurarijärjestön (Bnei Brith-järjestön) jäseniä, ja samaan vapaamuurarijärjestöön kuuluu huomattavana jäsenenä myöskin Neuvostovenäjän *punaarmeijan entinen ylipäällikkö*, juutalainen Leo Trotsky. "Kaunis apilalehti", eikö totta? Ja tämän saman juutalaisen yleismaailmallisen rahavallan keskeisiin piireihin johtavat lopulta myöskin ne suurelle yleisölle näkymättömät langat, jotka ovat lähtöisin Boforsin tykkitehtaasta — herra Wenner-Grénin välityksellä, koska hän on J. Pierpont Morganin "oikean käden", juutalaisen Samuel Untermayerin "hulvaanina" Ruotsissa, ja sellaisena näyttelee läntisessä naapurimaassamme "aseteollisuuden kuninkaan" osaa, vaikka hän ei itse olekaan tietääksemme juutalainen. Mutta onhan tunnettu asia, että "rahalla saa ja hevosella pääsee".

Ja tuo sama juutalainen, yleismaailmallinen rahavalta hallitsee myöskin sitä tiedonanto- ja mielipideteollisuutta — sanomalehdistöä — joka kaikissa n.s. "demokraattisissa" maissa muovallee suuren yleisön kannan. Sanomalehdistö eli "kolmas valtiomahti" on ratkaisevan tärkeä väline: vaalilipun välityksellä se painaa "kansan tahdon" leiman juutalaisen rahavallan suunnitelmiin. Tuskin meidän kansaneduskuntamme oli ehtinyt hyväksyä k.o. määrärahan kun puolustusministeri Niukkanen oli jo vierailulla — Boforsissa. Tarkatkaamme nyt asiaa selvän todellisuuden valossa:

Olemme jo saaneet todeta, että niin pian kuin joku Neuvostovenäjän valtias nostaa pikkusormansa niin Ruotsi — matelee, tavalla, joka täysin on 1918-vuoden "kunniakkaiden" traditioiden mukainen. Lisäksi huomaamme kuinka eräät Ruotsin sanomalehdet nyt kirjoittavat Ahvenanmaan kysymyksestä tavalla, joka selvästi tuo mieleen Ruotsin "arvokkaan" menettelyn k.o. vuonna, jolloin se luuli "tilaisuuden olevan suopean" — Ahvenanmaan anastamiseen Suomelta, joka silloin kävi taisteluaan tuota *samaa* vihollista vastaan, jolta "pohjoismainen suuntautuminen" nyt pitäisi meitä muka *suojella*. Tästä käy riittävästi selville, mitä laatua Ruotsin "apu" tulisi olemaan, jos meidän täytyisi taas käydä taistelua tuota *samaa* vihollista vastaan — niin että samanlainen "suopea tilaisuus" taas tarjoutuisi Ruotsille. Toisin sanoen: ei ole vaikeata arvata mille kannalle Ruotsi nyt taaskin asettuisi, jos Ahvenanmaa olisi "saatavissa" sillä hinnalla, että ehkä osa Suomesta taikka koko Suomi (Ahvenanmaata lukuunottamatta) joutuisi Neuvostoliiton haltuun. Taikka onko edes vakavasti pohdittu tai ehdotettu sellaista "pohjoismaista suuntautumista", jonka puitteissa Ruotsi selvästi sitoutuisi kaikilla sotavoimillaan takaamaan Suomen suvereniteettia — *Ahvenanmaa ja itärajamme mukaanlaskettuina?* Ja minkä arvoinen olisi sellainenkaan takuu käytännössä? — Niinkauan kuin nykyinen, virallinen Ruotsi on "pohjoismaista ajatusta" edustamassa, koko puhetta "pohjoismaisesta suuntautumisesta" on pidettävä — pelkkänä loruna.

Ahvenanmaan linnoituskysymykseen liittyy läheisesti toinen kysymys, nimittäin kysymys rautamalmin hankinnasta Pohjois-Ruotsista Saksaan. Mikäli on kysymys tämän hankinnan turvaamisesta, niin tämä on *Saksan ja Ruotsin välinen* kysymys. Mikäli on kysymys tämän hankinnan estämisestä, johon tietenkin niin Englanti kuin Venäjäkin pyrkivät, niin se on *noitten maitten ja Ruotsin välinen kysymys.* Suomen puolueettomuuden kannalta *se ei ainakaan ole mikään suomalainen kysymys.* Sellaiseksi se tulee vasta silloin, jos olemme jo luopuneet puolueettomuudestamme ja selvästi asettuneet jommankumman suurvaltaryhmän puolelle. Ja ennenkuin voimme tätä kysymystä malminhankinnasta edes ottaa pohdinnan alaiseksi, täytyy meidän siis olla jo etukäteen selvillä siitä, *kummalleko* puolelle me silloin tulisimme asettumaan.

Jo tästä seikasta selviää, että puhe n.s. "ehdottomasta" puolueettomuudesta" on vain tyhjää puhetta. "Ehdottomasti" puolueeton voi ainoastaan sellainen maa olla, joka on riittävän voimakas torjuakseen *yksin*, omilla voimillaan, kaikki hyökkäykset koskemattomuuttaan vastaan. Niin voimakas ei Suomi ole, eikä se valitettavasti vielä pitkiin aikoihin voi sellaiseksi kehittyä. Suurvaltojen taholta on jo niin monasti ja niin selvästi viitattu siihen, ettei maailmansodan sytyttyä tulla kunnioittamaan mitään "periaatteellista" puolueettomuutta, ettei meillä ole varaa tässä suhteessa antautua minkään kauniin mielikuvituksen valtaan. Meidän täytyy arvostella puolueettomuuskysymystämme kylmän todellisuuden pohjalla, ja se on, että me parhaammassa tapauksessa voimme torjua jonkun suurvallan hyökkäyksen maahamme vain siksi kunnes ehdimme saada joltakulta toiselta suurvallalta riittävää apua. *Tätä silmälläpitäen täytyy meidän järjestää ja hoitaa niin ulkopolitiikkamme kuin puolustuksemmekin.*

Tässä asiassa on olemassa kaksi vastakkaista suuntaa, joista toinen on periaatteellinen ja toinen käytännöllinen eri realipoliittinen.

Edellinen suunta merkitsee, että me joka tapauksessa ja periaatteellisesti asettaudumme sitä puolta vastaan, joka ensiksi hyökkää meitä vastaan, mikä käytännössä johtaa siihen, että me — kaikista realipoliittisista ja ideologisista näkökohdista huolimatta, ja kaikista sympatioista ja antipatioista riippumatta — liitymme tämän *ensimmäisen* hyökkääjän *vastapuoleen.* Tässä tapauksessa emme siis edes etukäteen tiedä mille puolelle me joudumme silloin kun kaikki ponnistuksemme jäädä leikistä syrjään ovat osoittautuneet tuloksettomiksi. Silloinhan emme myöskään voi tietää, mihin kohtaan meidän puolustuksemme maantieteellisesti tulee suunnattavaksi. Ensimmäinen vaa-

timus, joka meidän täytyy asettaa puolustuskoneistollemme, on se, että sen on oltava *liikkuva*. Rahojen sitominen kiinteisiin linnoituksiin olisi tässä tapauksessa sokea leikkiä kohtalon kanssa.

Jokaisen isänmaanystävän ja itsenäisyytemme säilyttämisen harrastajan täytyy kuitenkin ajatella tätä kysymystä realipoliittisesti ja käytännöllisesti. Ei saa olla kysymys mistään teoreettisesta "puolueettomuusperiaatteesta", vaan *kansamme jatkuvan olemassaolon turvaamisesta* vapaana ja riippumattomana kansakuntana. Tältä näkökohdalta täytyy meidän nyt vihdoinkin tehdä itsellemme täysin selvä mistä oikeastaan maailmanpoliittisesti katsoen on kysymys. On kysymys voimanmittelystä kahden vastakkaisen leirin välillä, nimittäin toisaalta kansainvälisen juutalaispääoman hallitsemien "suurten (ja pientenkin) demokratioiden" ja toisaalta Uutta Suuntaa edustavien "akselivaltioiden" välillä. Mikäli ja silloin kun koittaa se kohtalon hetki, jolloin meidät vastoin tahtoamme pakoitetaan tuohon julmaan leikkiin, merkitsee se meidän kannaltamme liittymistä jompaankumpaan näistä vastakkaisista leireistä — toisin sanoen se merkitsee *pakollista aatteellista kannanottoa*, joka ei ole enää mitenkään vältettävissä.

Kansa, joka haluaa säilyä elävänä ja riippumattomana täytyy olla aina ja täysin selvillä siitä, mitä se itse asiassa tahtoo ja mihin se lopulta pyrkii. On käytännöllinen mahdottomuus järjestää puolustuksemme asianmukaisella ja oikealla tavalla, ennenkuin olemme ratkaiseet tuon aatteellisen kannanottokysymyksen. Niin kauan kun tyydymme yksinomaan liikkuviin puolustuskeinoihin on meillä tosin teoreettisesti katsoen jonkunlainen mahdollisuus lykätä tuo aatteellinen kannanotto viimeiseen hetkeen, mutta luuleeko kukaan vakavissaan, että olisi mahdollista varmuudella todeta mikä on kansamme tahto silloin, kun sota jo on syttynyt ja kaikki maamme hallinnolliset toimenpiteet ovat sotilaallisen hallintokoneiston alaisia?

Ei — tämä olisi parhaimmassa tapauksessa "jäniksen politiikkaa", s.o. pään pensaaseen piiloittamista, mutta todellisuudessa se olisi jotakin vielä pahempaa, nimittäin ulkopoliittisten näkökohtien hyväksikäyttämistä itsekkäitten sisäpoliittisten ryhmä-, luokka- ja henkilökohtaisten etujen ajamiseksi maamme turvallisuuden kustannuksella. *Juuri tässä onkin nykyisen politiikkamme hirvittävä mätäkohta.*

Ainoa oikea on, että teemme valintamme ja ratkaisumme nyt heti. Tämä merkitsee sitä, että meidän täytyy jo *etukäteen tehdä itsellemme*, samoin kuin myöskin koko maailmalle ratkaisevasti selväksi, kummalleko puolelle me tulemme asettumaan siinä tapauksessa, ettei kävisi meille enää käytännössä mahdolliseksi pysyä leikistä syrjässä. *Meidän täytyy tietää mikä on tässä suhteessa Suomen kansan selvä tahto, ja tästä tahdosta tulee meidän yhtä selvästi tiedoittaa koko maailmalle.*

Jokaiselle realipoliittisesti ajattelevalle kansalaiselle Suomessa kiintyy ilman muuta selviönä eräs asia, joka kuvastuu koko maamme ja kansamme historiasta ja josta varsinkin *sosialidemokratian hallitsemien* vapaiden kaukasialaisten tasavaltojen — Grusian ja Armenian — kohtalot ovat todistuksina. Asia kuuluu näin:

"Jos neuvostovenäläiset sotajoukot saavat marssia Suomeen, niin ne eivät enää vapaaehtoisesti poistu täältä, eikä meillä ole mahdollisuutta ilman vierasta apua karkoittaa niitä täältä ja voittaa takaisin vapautemme."

Maamme riippumattomuuden suojelemisen kannalta on tämä selvä tosiseikka ehdottoman ratkaiseva. Emme kuitenkaan usko, että Suomen kansan enemmistö koskaan tahtoisi nähdä maamme edes "autonoomisena" osa-tasavaltana Neuvostoliiton puitteissa.

Entä n. s. "saksalainen vaara", josta yhä edelleen pidetään niin suurta melua? Tulisivatkohan maahamme mahdollisesti saapuneet saksalaiset sotajoukot, tehtävänsä suoritettuaan, taas poistumaan ja jättämään meidät rauhaan vapaana kansakuntana, vai tulisivatko he "pidättämään itselleen Suomen, niinkuin he ovat ottaneet haltuunsa Tshekkiankin?"

Tähän kysymykseen saamme varmimman vastauksen historialta. Ja historiasta löydämme m.m. seuraavat tosiseikat: Helsinki ei ole milloinkaan ollut mikään saksalainen keisarikaupunki. Suomi ei muodosta maantieteellisesti mitään Saksan rajalta käsin sen alueeseen tunkeutuvaa ja sen sydäntä uhkaavaa kiilaa, kuten oli asianlaita Tshekkian suhteen. Suomessa ei ole olemassa mitään väestörikkaita "saksalaisia kielisaaria", joiden asukkaisiin nähden suomenkielinen enemmistö harrastaisi häikäilemätöntä sortoa. Sitä vastoin on maailma aivan hiljattain saanut todeta kuinka saksalaiset sotajoukot — autettuaan espanjalaisia karkoittamaan maastaan Moskovan kätyrit — ovat täysin vapaaehtoisesti poistuneet Espanjasta, kunnioittaen joka suhteessa sanotun maan vapautta ja itsemääräämisoikeutta. Ainoastaan poliittista lukutaitoa vailla olevat henkilöt voivat uskoa siihen juutalaisen rahavallan levittämään kömpelöön valhepropagandaan, joka koettaa uskotella maailmalle ja meillekin, että Saksa muka tavottaisi suomalaisia maa-alueita samassa mielessä kuin se vaatii entisiä siirtomaita takaisin. Siirtomaiden palauttamisvaatimuksen syynä ja pohjana on Saksan raaka-aine- ja valuutta-ongelma, jota Suomen köyhä maaperä ei kykenisi sanottavassa määrässä edes lieventämäänkään. Ei nyt — suurteollisuuden ja nykyaikaisten kuljetusvälineitten aikakautena — ole enää kysymys keskiajan pikkuruhtinaista, jota kilpailivat keskenään *siitä kunniasta, kenellä on hallussaan suurempia maa-alueita*, vaan nyt on kysymys hyvin realipoliittisista asioista, nimittäin itsekunkin kansakunnan käytännöllisistä mahdollisuuksista hankkia itselleen riittäviä elatuksen ja teollisen toiminnan edellytyksiä. Saksan realipoliittinen mielenkiinto Suomea kohtaan on aivan samanlainen kuin Espanjankin suhteen: Varmentaakseen asemansa Neuvostovenäjää vastaan on Saksalle tärkeätä, että Suomi niinkuin Espanjakin säilyy itsenäisenä ja riippumattomana, eikä joudu bolshevisoimisen uhriksi. Niin yksinkertainen on tämä asia.

Ja nyt voimme tehdä johtopäätöksemme:

Ennen kaikkea meidän täytyy kaikin voimimme ja niin kauan kuin suinkin mahdollista pyrkiä jäämään syrjään kaikisa mahdollisista, meille ylivoimaisten suurvaltojen välisistä mahtikilpailuista ja valtataisteluista. Siinä mielessä meidän täytyy, ase kädessä, astua jokaista vastaan, joka loukkaa suvereniteettiamme ja puolueettomuuttamme ja itsenäisyyttämme ja riippumattomuuttamme, tulipa hyökkäys sitten miltä taholta tahansa. Tähän tarkoitukseen me tarvitsemme ensi sijassa tehokkaan liikkuvan puolustuskoneiston, jonka voimme milloin tahansa suunnata mihin päin tahansa.

Mutta tähän eivät huolenpitomme saa päättyä. Meidän täytyy ajoissa — s.o. nyt heti ja viipymättä — katsoa pitemmällekin. Meidän täytyy olla selvillä siitä, että tuo aseellinen esiintymisemme tällaista ajateltua ensimmäistä hyökkääjää vastaan ei voi merkitä itsenäisyyksykysymyksemme lopullista ratkaisua, vaan että se voi luonteeltaan olla ainoastaan *periaatteellisena* puolueettomuustahtomme ilmaisuna, että se voi olla ainoastaan *hetkellistä* laatua, koska emme yksin kykene pitämään ajan mittaan puoltamme mitään suurvaltaa vastaan. Meidän täytyy siis pyrkiä säilyttämään riippumattomuutemme ja puolueettomuutemme vielä tosin keinoin, ja näitten keinojen täytyy olla *käytännöllisiä.*

Sellainen keino on, että me avoimesti ilmoitamme koko maailmalle, että me haluamme pysyä "ehdottomasti" puolueettomana, mutta että me — mikäli meidät vastoin tahtoamme keinoilla millä tahansa pakoitetaan ottamaan kahden vastakkaisen leirin väliseen sotaan osaa — *emme missään tapauksessa tule asettumaan sille puolelle, missä Neuvostovenäjä on mukana.* Silloin — tällaisen julkilausuman varassa — on meillä nimittäin *parhaimmat* mahdollisuudet todellisesti jäädä leikin ulkopuolelle. Sillä siinä tapauksessa on niin Neuvostoliitolla kuin sen mahdollisilla liittolaisillakin *realipoliittinen etu olla meihin koskematta*, jotta emme siirtyisi heti ja avoimesti Saksan puolelle, emmekä pyytäisi siltä ja antaisi sille kaikkea mahdollista apua. Ja Saksalla taas olisi *realipoliittinen syy niinikään olla tänne tunkeutumatta*, jotta meidän hyväntahtoinen puolueettomuutemme ei muuttuisi provosoiduksi vihamielisyydeksi.

Tätä asennetta korostamme ja tuemme parhaiten — ja samalla säästymme parhaiten suurimmalta ja todennäköisimmältä vaaralta — käyttämällä kaikki linnoituksiin myönnetyt tai myönnettävät määrärahat itäisen rajamme puolustusvarmuuden turvaamiseksi. Mikäli sotilasteknillisesti on paikallaan, että esimerkiksi käytetään 500 miljoonaa markkaa linnoitustöihin — tämän kysymyksen ratkaiskoot sotilasasioiden erikoistuntijat — niin käyttäkäämme ne "Siegfried-linjan" rakentamiseksi, joka turvaa kaikki itäisen rajamme heikot kohdat kaikilta mahdollisilta hyökkäyksiltä, siksi kunnes ehdimme saada ulkoapäin apua. Ja olkoon selvä, että "ulkoapäin" tällöin voi merkitä ainoastaan "Saksasta päin". Sillä minkä arvoinen Ruotsin apu tulisi olemaan — siinäkin tapauksessa, että Suomen turvallisuus kiinnostaisi Ruotsia enemmän kuin

Ahvenanmaan anastaminen — siitähän meillä on jo varmat ja selvät kokemukset. Ja mitä Englantiin tulee, niin viittaamme sitä koskevaan kirjoituksemme tässä numerossa. Lisäämme vain, että Englanti kyllä voisi tulevaisuudessa ostaa puutavaroita ja paperia "Neuvosto-Suomesta" yhtä hyvin kuin se nyt ostaa niitä Neuvosto-Karjalasta. Ja muutenkin: niin kauan kuin Englanti on sotilasliitossa Neuvostovenäjän kanssa, ei ole kovinkaan luultavaa, että se tulee meitä auttamaan *omaa liittolaistaan vastaan.*

Kuta paremmin olemme varustetut antamaan Saksalle tukea puolustamalla itärajaamme, sitä vähemmän syytä on Englannilla ja Venäjällä pakoittaa meitä käyttämään tuota mahdollisuutta hyväksemme. Saksalle olisi tietysti edullista saada meiltä sanottua tukea, mutta Saksan tiedossa olisi myöskin, että me ampuisimme saksalaisiakin kohti, jos he yrittäisivät pakoittaa meitä mukaan *ennenkuin muut ovat hyökänneet meitä vastaan.* Täten itäisen rajamme linnoittaminen olisi omiaan mahdollisimman tehokkaasti turvaamaan meidän leikistä poissapysymistä. Ja lisäksi on tuollaisesta "Siegfried-linjasta" itärajallamme vielä sekin huomattava käytännöllinen etu, että se tarjoaa suojaa siviiliväestölle, jota sitä vastoin ei missään tapauksessa voida evakuoida Ahvenanmaan ulkosaariston luodoille siihen rakennettujen linnoitusten turviin.

Mitä sitten vielä Ahvenanmaahan tulee, niin ehhdotamme ostettavaksi herra Wenner-Gréniltä *yhden tykin,* joka asetetaan Långskärille. Sillä tavalla korostamme *Suomen ehdotonta suvereniteettia koko alueen linnoittamiseen nähden* ja alleviivaamme lisäksi riippumattomuuttamme kansainliittoonkin nähden. Ja lisäksi ei silloin tarvitse Ruotsissa pelätä, että ryhtyisimme pommittamaan Vaxholmia! Ehkä herra Wenner-Grén ei oikein halua tyytyä vain siihen voittoon, joka karttuu tästä yhdestä tykistä. Mutta silloinhan voimme häneltä kysyä, eivätkö Boforsin tykit ole ampumakykyisiä myöskin itärajallamme, kunhan suostumme maksamaan niistä riittävän hinnan?

Rikollisuuden vuosivaihto ja "vapaus"

Hollywoodin suurten elokuvayhtiöitten vuosivaihtoja voidaan suuruudeltaan verrata Suomen valtion vuotuiseen tulo- ja menoarvioon. Kuitenkaan elokuvateollisuus ei ole Yhdysvaltojen suurimpia liikehaaroja. Mutta hyvin harvat ihmiset ovat tietoisia siitä, mikä elinkeinoala siellä on vuosivaihtonsa kannalta ensimmäisellä sijalla. Se ei ole maanviljelys eikä kaivosteollisuus eikä autoteollisuus. Amerikan ehkä suurin sanomalehti — The Chicago Tribune — on selvillä tilastollisilla numerotiedoilla näyttänyt toteen, että Amerikassa on olemassa eräs elinkeinohaara, jonka vuosivaihto huomattavasti ylittää kaikkien täällä lueteltujen elinkeinohaarojen vuosivaihdon.

Tämä elinkeinohaara on — *rikollisuus.* Ryöstöjen, varkauksien, petoksien, kiristämisien y.m. törkeiden rikoksien välityksellä vaihtavat joka vuosi huomattavasti suuremmat taloudelliset arvot omistajaa, kuin minkään muun taloudellisen toiminnan alalla.

Ensimmäinen paikka tälläkin alalla näkyy siis olevan "maailmanennätyksien luvatulla maalla", Yhdysvalloilla, joissa "the biggest'in the world" (= suurin maailmassa) on korkeassa arvossa pidetty iskusana. Mitä poliittisiin murhiin tulee lienee kuitenkin Neuvostoliitto ensimmäisellä sijalla, ja Ranskan Stavisky- y.m. sen kaltaiset jutut ovat todistuksena siitä, ettei tilanne monessa muussakaan maassa ole kovinkaan paljon kehuttavampi.

Tämä kaikki on omiaan antamaan meille ajattelemisen aihetta.

Toisaalta on tunnettu tosiasia, että uudessa Saksassa rikollisuus on siinä määrin vähentynyt, että poliisien lukumäärä on siellä viime aikoina "työnpuutteen" vuoksi huomattavasti vähennetty. Se antaa meille vielä enemmän ajattelemisen aihetta, varsinkin jos otamme huomioon, ettei Saksalla ole läheskään sellaisia luonnonrikkauksia kuin esimerkiksi Yhdysvalloilla, Neuvostoliitolla tai Ranskalla. Päinvastoin on Saksan taloudellinen tila vielä melko vaikea ja maa on suhteellisen tiheästi asuttu.

Rikollisuudella on tietysti monta syytä: ihmisten luonteessa piilevä taipumus rikoksiin, kurjuus, työttömyys, kateus y.m. Tärkeimpinä rikollisuuden aiheuttajina ovat kuitenkin *yhteiskunnalliset epäoikeudenmukaisuudet* sekä *vale-demokraattisten harhaoppien aiheuttama ihmisten villitys.*

Näitä kahta pääsyytä vastaan käydään uudessa Saksassa ankaraa ja tarmokasta taistelua, ja sentähden onkin siinä rikollisuuden vastustamisen suhteen päästy parempiin tuloksiin kuin missään muualla.

Nykyajan vale-demokratia elää erään harhaopin lumoissa, joka kohtalokkaalla tavalla on yhteiskunnallisten epäoikeudenmukaisuuksien voittamisen esteenä. Tämä harhaoppi on rappeutunut ja maalinsa yli harhaantunut liberalismi, joka "vapauden" nimessä vaatii ihmisille "vapautta" leipätaistelussaan johtaa toisia ihmisiä harhaan. Tämän harhaopin mukaan elämä muka "itse" korjaa kaikki epäkohdat, eikä meidän siis pitäisi yrittää sitä millään tavalla säännöstellä: "Todistuksena" esitetään vaikkapa sellainen esimerkki kuin: jos olemme tuoneet maahan liian paljon kahvia, niin taloudellinen kehitys pakottaa meitä luopumaan tuosta liikatuonnista ja sen sijaan kaikella tarmolla kehittämään vientiämme. Tämä on *sinänsä* kyllä totta, mutta se ei todista sitä, että se olisi myöskin *paras* tie tasapainon saavuttamiseksi. Yhtä hyvällä syyllä voitaisiin esimerkiksi sanoa: ei tarvita liikennepoliiseja, sillä kunhan ensin annetaan tapahtua riittävä määrä tapaturmia, niin ihmiset oppivat noudattamaan enemmän varovaisuutta, ja tilanne liikenteen alalla tasaantuu.

"Vapauden" nimessä sama harhaoppi myöskin saarnaa, ettei ihmisiä pidä kasvattamalla ja kouluuttamalla kurittaa. On muka annettava heidän olla sellaisina kuin he ovat.

Näin ylläpidetään tilanne, jossa "vapaus" todellisuudessa muuttuu vahvimpien oikeudeksi sortaa heikompia, ovelimpien oikeudeksi pettää tyhmempiä ja pahankuristen vapaudeksi pysyä pahankuirsina. Lopputuloksena tästä on että kaikesta "demokratiasta" ja "tasavertaisuudesta" huolimatta muutamat harvat yksilöt rahallaan hallitsevat tilannetta ja elävät satumaisessa loistossa, miljoonien nälkäisten työttömien ympäröiminä, kuten juuri Yhdysvalloissa, joissa tällä haavaa on noin 12 miljoonaa työtöntä. Ja sieltä käsin kehityksellä on tapana vähitellen levitä meidänkin pieneen maahamme. Nyt-hän jo pannaan meillä selluloosatehtaita seisomaan.

Tosikuvana kehutusta "tasavertaisuudesta", johon luullaan "demokratian" johtavan, mainittakoon, että viimeisen Japanin ja vanhan Venäjän välisen sodan päätyttyä Venäjän rahaministeri Witte lähetettiin Amerikkaan kysymään herra Morganilta, eikö tämä "demokraattisen" maan yksityinen kansalainen suostuisi antamaan lainaksi ne rahat, joita Venäjän itsevaltias 180,000,000 alamaisineen ei pystynyt omasta maasta hankkimaan sotavelkojensa maksamiseksi!

Sittemmin on järjestelmä Venäjällä mahdollisimman perusteellisesti muutettu muka "demokraattiseksi", josta erittäin silmiinpistävänä tuloksena on, että Stalin ynnä pari hänen apulaistaan sen kun ennättävät tappavat kaikki "tasavertaiset" kilpailijansa. Ja sillä välin on Morgan ennättänyt aivan suunnattomasti vielä paisuttaa rikkauttaan keinottelemalla maailmanhistorian suurimmalla rikoksella — maailmansodalla.

Kaiken tämän kurjuuden on ihmiskunta saanut ja saa edelleenkin kärsiä sentähden, että sitä on johdettu — ja edelleenkin johdetaan harhaan antamalla sille väärä kuva siitä, mitä "vapaus" itse asiassa on. Yleinen ääninoikeus ei ole "vapautta", vaan se on rahallisen sorron keinotteluväline. Sana vapaus ei ole todellista vapautta, niin kauan kuin se on rahan voimalla väärinkäytettävissä. Taloudellinen toiminta ei ole "vapaa", niin kauan kuin *raha* määrää politiikassa ja siis voi muovailla lainsäädännönkin valtiainsa etuja vastaavaksi, olipa raha sitten "suurkapitalistien" tai "kansankomissaarien" määräämisvallan alainen.

Todellinen ja oikea vapaus merkitsee sitä, että ihmiset voivat kaikesta sorrosta vapaina hankkia itselleen rehellisellä työllä kohtuullisen toimeentulon ja luoda itselleen kohtuullisen elintason. Siihen ei auta mikään "järjestelmä", olipa se sitten "kapitalistinen" tai "kommunistinen", *ellei järjestelmää hoitamassa ole sellaisia henkilöitä, jotka rehellisesti pyrkivät luomaan juuri sellaisen oikean vapauden.* Määräävänä on henki ja tahto ja rehellisyys, eikä "järjestelmä".

Mutta oikeata henkeä taas ei voida luoda millään muulla tavalla kuin ihmisiä kasvattamalla, kouluuttamalla, ja, tarpeen vaatiessa, kurittamallakin. Niin kauan kuin

tätä vastustetaan muka "vapauden" nimessä, emme pääse mihinkään oikeaan vapauteen. Nimenomaan tässä suhteessa arvostellaan meillä uutta Saksaa aivan väärin. Siellä juuri kasvatetaan, koulutetaan ja kuritetaankin *niin johtajia kuin koko kansaakin*. Sentähden siellä rikollisuus vähenee ja yhteiskunnalliset epäoikeudenmukaisuudet poistetaan yhä kasvavassa määrässä. Se on tie *uuteen, parempaan vapauteen*, joka ennenkaikkea koituu kansan laajojen rivien hyväksi, joskin tämän korkean päämäärän saavuttamiseksi on muutamissa suhteissa välttämätöntä rajoittaa sitä, mitä meillä erehdyksellisesti pidetään muka "yksilöllisenä" vapautena, josta itse asiassa on hyvin vähän hyötyä ja iloa niin kauan kun vain muutamilla harvoilla yksilöillä on edellytyksiä käyttää sitä hyväkseen, koska siihen tarvitaan sellaisia rahoja ja henkilökohtaisia suhteita, joita kansalaisten valtavalla enemmistöllä ei ole käytettävissä.

Ero "vanhan" ja "uuden" suunnan välillä siis ei ole, niinkuin yleisesti väitetään, siinä, että edellinen muka on "vapauden kannalla" ja jälkimäinen muka "vapaudenvastainen", vaan ero on siinä, että nämä kaksi suuntaa ovat eri mieltä siitä mitä "vapaus" todella *on*. Kummanko suunnan vapaudenkäsite on *oikea*, sen käsitämme parhaitten sovelluttamalla niihin kumpaankin vanhaa, hyvää sananlaskua: "hedelmästä puu tunnetaan".

"Englannin armeija on saarroksissa"

Tällä otsikolla julkaisee englantilainen sanomalehti "Action" seuraavat tiedot:

Juutalainen vaatetus-suurliike Montague Burtonin osakkeiden hinnat ovat viime aikoina aivan suunnattomasti nousseet, koska sanottu toiminimi on saanut jättiläismäisiä tilauksia Englannin uuden armeijan varustamisen johdosta. Tunnettu *juutalainen* ravintoloitsija ja elintarvekauppias Isadore Salomon Lyons hankkii Englannin armeijalle elintarpeita. (Jokainen Lontoossa käynyt suomalainen matkailijakin tuntenee "Lyons'in tee-ravintolat", joita on siinä miltei joka nurkassa. — Toim. huom.) Sotaministerinä toimii, kuten tunnettua, nykyään *juutalainen* Hoare-Belisha (josta Amerikassa ilmestyvä juutalaislehti "The American Hebrew" noin vuosi sitten ennusti vielä tulevan Englannin pääministeri, joka sitten yhdessä juutalaisten Leon Blum'in ja Litvinoff'in kanssa tulee "lähettämään Hitlerin helvettiin". — Toim. huom.).

Toisin sanoen: Englannin sotavoimat ovat *juutalaisen* vaatettamat, *juutalaisen* ruokittamat ja — *juutalaisen* johtamat! (Itse englantilaisille lienee varattu — "tykinruuan osa".).

— — —

Tämän yhteydessä muistuu mieleen erään leikinlaskijan ehdotus, joka hänen mielestään olisi oivallisena ja varmana keinona maailmanrauhan säilyttämiseksi. Ehdotus onkin sinänsä nerokas, paitsi siinä suhteessa, että se lienee melko vaikea käytännössä toteuttaa. Olisi näet jokaisessa maassa muodostettava erikoisia suojeluskuntia, joissa olisi ainoastaan juutalaisia jäseniä. Ja sitten tiedoitettaisiin, että sodan syttyessä lähetetään juuri nämä juutalaiset suojeluskunnat ensimmäisinä rintamille. Koska näet juutalaiset väittävät olevansa "yhtä hyviä isänmaan ystäviä kuin kuka muu tahansa", niin olisihan se paikallaan, että he *kerrankin* saisivat *ensimmäisinä* niittää kunnian kuolla isänmaan puolesta. *Tähän asti* he näet — kuten tunnettua, ja kuten edelläesitetty lainauksin osoittaa — etupäässä sotien aikoina toimivat etappi-hommissa, kuten juuri vaatetus- ja muonitustehtävissä.

Ehdottaja on kuitenkin sitä mieltä, etteivät juutalaiset tätäkään menetelmää sovelluttaessa tulisi niittämään tuota kunniaa, jota he tähän asti ovat enimmäkseen saaneet jäädä vaille, ja joka oikeudenmukaisuuden nimessä nyt olisi heille järjestettävä, koska hän näet pitää varmana, ettei tässä tapauksessa koko sodasta tulisikaan mitään.

Ja siinä olemme vakavasti hänen kanssaan samaa mieltä.

"Juutalaisuutta on kyllä ilman marxilaisuuttakin, mutta marxilaisuutta ei ole ilman juutalaisuutta"

Todistuksia siitä, että näin todellakin on asianlaita, on runsaasti ja vakuuttavassa muodossa VIITASAAREN ISÄNMAALLISEN KERHON lentokirjasessa N:o 7, jonka nimi on:

Valkoinen vai punainen rintama

"Kansalaiset! Toivokaamme ja uskokaamme, että maailman kansat, Venäjän ja Espanjan järkyttävät murhenäytelmät silmiensä edessä, eivät enää sokeina ja kuuroina kauan katsele 20. vuosisadan vakavinta probleemaa!" Tähän toivomukseen yhdymme mekin ja kehoitamme kaikkia kansalaisia hankkimaan itselleen tuon hyvin selvän ja valaisevan lentokirjasen, joka 20:llä sivulla antaa erittäin selväpiirteisen kuvan tämän päivän maailmantapahtumien ytimestä. Lentokirjanen voidaan tilata suoraan Viitasaaren Isänmaalliselta Kerholta, Viitasaari.

Selvä kanta juutalaiskysymyksessä

Juutalaisten synagogat tai koulut hävitettävät. — Juutalaisten talot hävitettävät. — Juutalaisten Talmud-kirjat hävitettävät. — Juutalaisten rabbiineilta hengen uhalla kiellettävä opettaminen. — Juutalaisilta kiellettävä oikeus matkustaa maassa. — Juutalaisilta kiellettävä koronkiskonta. — Juutalaiset pakoitettava raskaaseen ruumiilliseen työhön. — Juutalaisten omaisuus takavarikoitava ja juutalaiset karkoitettava maasta.

Kenenkä laatima on tämä ohjelma? Adolf Hitlerinkö? Vai "Stürmer"-lehden kuuluisan toimittajan, Julius Streicherinko?

Ei kummankaan! *Se on suuren oppisämme, tohtori Martti Lutherin laatima.* Se on luettavissa hänen "Von den Juden und ihren Lügen"-nimisestä teoksesta. (Suomennoksen siv. 169—176).

Martti Luther lisää tähän ohjelmaansa: "Ja teille, rakkaat herrani ja ystäväni, jotka olette kirkkoherroja ja saarnaajia, minä tahdon täten aivan rehellisesti muistuttaa virastanne, että tekin pappejanne varoittaisitte heidän ikuisesta vahingostaan, kuten te hyvin tehtäväksenne tiedätte, nimittäin, että he kavahtaisivat juutalaisia ja heitä välttäisivät missä vain voivat." (Suomennoksen siv. 177).

Kuinka Suomen lutherilainen kirkko seuraa tätä oppi-isänsä kehoitusta? Olemme edellisessä numerossamme tässä asiassa vedonneet kirkkomme ylipaimeneen ja jäämme odottamaan hänen toimenpiteitänsä.

Helsinki 1939 - Helsingin Kauppakirjapaino Oy

Painosta ilmestynyt:
ENNEN SUOMENTAMATON JA SIIS
Suomen yleisölle tuntematon
Tohtori
Martti Lutherin
teos
»Juutalaisista ja heidän valheistaan»,
joka valaisee nykyaikamme päivänpolttavinta kysymystä.
Tarkoin suomennettu Helsingin Yliopiston kirjastossa olevasta alkuperäisestä tekstistä.
Kehoitamme arvoisia lukijoitamme jo ajoissa varmentamaan itselleen tämän mielenkiintoisen ja arvovaltaisen teoksen hankkimisen, täyttämällä allaolevan kupongin ja lähettämällä sen Kustannus O.Y. Vasaran osoitteella oheenliittäen 20:— Smk, jolloin teos lähetetään tilaajalle postivapaasti. Kirjaa myydään suoraan kustantajan varastosta.

KUSTANNUS O.Y. VASARA,
Helsinki, P. Roobertinkatu 10.
Lähettäkää T:ri Martti Lutherin teos „Juutalaisista ja heidän valheistaan", postivapaasti, osoitteella:
.....
.....
.....
Smk. 20:— seuraa oheellisena perittävä postiennakolla.